

Altarul mănăstirii Putna

Vasile Alecsandri

Domnul Ștefan, viteaz mare, ce-a dat groaza prin păgâni,
Locaș sfânt creștinătății astăzi vrea să facă dar,
Și pe malurile Putnei, cu vitejii săi români,
Însuși merge să aleagă locul sfântului altar.

Mare obștie-l urmează și pe culme se lățește,
Precum aburii pe baltă când lumina asfințește.

Căpitani, ostași cu zale și cu platoșe de fer
Pe-ai lor cai sirepi stau mândri ca la semnul de război.
Al Moldovei steag de fală fâlfâie falnic în cer;
Buciumul vuieste-n munte, sună valea de cimpoi.

Iată că lângă-o movilă domnul Ștefan s-a oprit!
Totul tace! ochii țință, stă poporul neclintit.

Trei ostași cu arce-n mână pe movilă-acum se urcă;
Doi, ca zimbrul, ageri, mândri, nalți ca bradul de la munte,
Pe-ai lor umeri poartă glugă, la brâu paloș, și pe frunte
Cu-a lor lungi și negre plete se coboară-o neagră țurcă.

Ei ades cu-a lor săgeată repezită sus, în nor,
Printre-a fulgerelor focuri au oprit vulturu-n zbor.

Multe fiare din cei codri, mulți dușmani tineri, semeți,
Drept în inimi, drept în frunte au simțit a lor săgeți,
Căci ei sunt arcașii vrednici ai lui Ștefan domn cel mare,
Ce-și gătește-acum săgeata s-o izbească-n depărtare.

Copii, trageți... eu vreau astăzi să mă-ntrec în arc cu voi.
Astfel zice domnul Ștefan! iar voinicii amândoi

Se plec, arcele-și încoardă, trag... săgețile lor zboară,
Spintecă repede vântul ce dă foc și vâjâiește,
Se tot duc, se duc ca gândul, și de-abia ochiul zărește
Pe câmp departe, departe locul unde se coboară.

„Ura! În ceruri se ridică! Urlă dealul, clocotește!
Să trăiți, copii! le zice Ștefan, ce-acum se gătește.

Zbârnâie coarda din arcu-i, fulgeră săgeata-n vânt,
Piere, trece mai departe, și-ntr-un paltin vechi s-a frânt.
Acolo fi-va altarul! zice falnicul monarc,

Ce se-nchină și se pleacă pe războinicul său arc.

Să trăiască domnul Ștefan! mii de glasuri îl urmează,
Și poporul jos, pe vale, umilit îngenunchează!